

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/214/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111243700
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Szabová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1111243700.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast.: advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: U. N., V. M. X, V., zastúpený opatrovníčkou Alexandrou Vaškovou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Bratislava I, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zast.: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 66,57 eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 16.1.2013, č.k. 10C 49/2012-104 v časti náhrady trov konania vedľajšieho účastníka

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 16.1.2013, č.k. 10C 49/2012-104 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa nepriznal odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že návrhom podaným na súd dňa 22.12.2011 sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 66,57 eur s príslušenstvom, avšak podaním doručeným súdu dňa 31.5.2012 vzal svoj návrh späť bez uvedenia dôvodu. Súd uznesením č.k. 10C 49/2012-39, zo dňa 27.6.2012 konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Na odvolanie vedľajšieho účastníka proti citovanému uzneseniu v časti výroku o trovách konania, Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 14Co 319/2012-90, zo dňa 28.8.2012 rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Odvolací súd pritom zdôraznil potrebu skúmať, ktorý z účastníkov konania zaviniel zastavenie konania z procesného hľadiska v zmysle ust. § 146 ods. 2 O.s.p..

Po vrátení veci súd prvého stupňa otázku nároku vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania posúdil podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p., v spojení s ust. § 150 ods. 1 a 2 O.s.p.. Dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu súd vedľajšiemu účastníkovi v zmysle § 150 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal, nakoľko má za to, že tieto neboli vedľajším účastníkom účelne vynaložené. Poukázal predovšetkým na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta, hoci zo samotnej podstaty existencie predmetného združenia vyplýva, že musí byť schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že obaja účastníci konania majú sídlo, resp. bydlisko v Bratislave, konanie sa vedie na súde v Bratislave, pričom vedľajší účastník má sídlo v

Prešove. Uvedené svedčí o tom, že vstup do konania vedľajšieho účastníka so sídlom v Prešove bol len formálnou záležitosťou, pretože profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa sídli aj v Bratislave.

Proti tomuto uzneseniu, v časti výroku o náhrade trov konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že úvahy súdu obsiahnuté v odôvodnení napadnutého výroku uznesenia nevychádzajú z platnej právnej úpravy, ale ani neodrážajú reálny stav veci, pri hodnotení pôsobenia združenia v oblasti ochrany práv spotrebiteľov a svojou podstatou sú zamerané na podporu dodávateľov v priamom rozpore s čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktorou je Slovenská republika (ďalej len SR) viazaná.

Vedľajší účastník je občianskym združením (nie profesnou organizáciou), ktoré nemá vlastné finančné prostriedky a jeho členmi sú obeť nebankoviek. Nemajú vytvorené podmienky na to, aby bez pomoci advokátov pomáhali spotrebiteľom v takom rozsahu, ako si to situácia v SR vyžaduje. Poukázal na to, že ust. § 93 O.s.p. nebráni tomu, aby do konania vstúpili z vlastného podnetu. Za teritoriálnu diskrimináciu považuje záver súdu, ktorým vytyka, že združenie z Východného Slovenska si dovolilo vykonávať svoju činnosť až v Bratislave.

Rozhodnutím súdu im bolo upreté právo na zástupcu, pričom toto právo neupiera žalobcovi, ktorý je najväčšou profesionálnou inkasnou spoločnosťou v EÚ, ktorá len na Slovensku zamestnáva 250 zamestnancov. Poukázal na rozhodovaciu činnosť Bratislavských súdov, vrátane krajského súdu, ktoré v rozpore s rozhodovacou činnosťou iných súdov v SR ešte ani v jednej veci im nepriznali náhradu trov konania. Malo by byť celospoločenským cieľom a aj záujmom, aby sa spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac združení a aby v každom konaní vystupoval za združenie advokát a aby týmto spôsobom sa čo najskôr spotrebiteľská agenda zredukovala na minimum. K tomu by mali prispieť aj sudy svojou rozhodovacou agendou, a to i tým, že vedľajšiemu účastníkovi budú priznávať náhradu trov konania. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach, v ktorých bola v prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatia žaloby priznaná vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania. Navrhol odvolaciemu súdu, aby uznesenie v napadnutej časti zmenil a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v celkovej sume 67,52 eur.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 10 ods. 1 O.s.p., preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a po vyhodnotení odvolacích námietok dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

V odvolaní vedľajší účastník okrem výhrad týkajúcich sa posúdenia veci namietal len to, že zákonná úprava (§ 93 O.s.p.) nebráni tomu, aby vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu a že sudy Bratislavského kraja svojou rozhodovacou činnosťou o trovách konania mu upierajú právo na zástupcu.

Je nesporné, že podľa § 93 ods. 2 a 3 O.s.p., združenie môže do konania ako vedľajší účastník vstúpiť aj z vlastného podnetu. Je však tiež podľa rozhodovacej praxe súdov a názorov prezentovaných v odbornej právnickej literatúre (viď Jaroslav Krajčo a kol., Občiansky súdny poriadok - Komentár, I. diel, str. 380, Eurounion, 2010) predpokladom účasti vedľajšieho účastníka v konaní okrem iných podmienok aj súhlas (hlavného) účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, ak podnet na vstup dal sám vedľajší účastník. Potreba súhlasu účastníka, ktorý má byť v konaní podporovaný vedľajším účastníkom, vyplýva zo samej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. Z ust. § 93 O.s.p. nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť, že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu „ním podporovaného“ účastníka. To, že niekto chce v konaní pred súdom podporovať hlavného účastníka konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, automaticky neznamená, že ním poskytovaná procesná pomoc je hlavnému účastníkovi vítaná, že mu vyhovuje a že s ňou musí za každých okolností súhlasiť. To v plnej miere platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, na ktorého sa vzťahuje § 93 ods. 2 O.s.p.. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať hlavnému účastníkovi konania, môže byť naplnený, len ak účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať, s vedľajším účastníctvom súhlasí. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v

konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa prial vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorý by bol tomuto účastníkovi nanútený. V zmysle vyššie uvedeného zodpovedá zákonu procesný postup súdu, v rámci ktorého oznámi účastníkom konania, že určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník a vyzve ich, aby sa k tomuto vstupu vyjadrili. Súdom vyzvaní účastníci tak môžu vyjadriť svoje nesúhlasné stanovisko so vstupom vedľajšieho účastníka do konania (uzn. NS SR sp. zn. 3 Cdo 188/2012).

V danom prípade po oznámení vstupu vedľajšieho účastníka do konania navrhovateľ namieta príпустnosť jeho vstupu podaním doručeným súdu 3.5.2012. O príпустnosti vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 3 O.s.p.) však súd prvého stupňa nerozhodol, ale na základe späťvzatia návrhu podaného navrhovateľom dňa 31.5.2012, ako je v úvode odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedené, rozhodol uznesením č.k. 10C 49/2012-39, zo dňa 27.6.2012, o zastavení konania a zároveň o trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Za tejto situácie aj po zrušení uvedeného uznesenia v časti výroku o trovách konania odvolacím súdom a vrátení veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, Združenie vystupovalo v konaní ako vedľajší účastník konania. Vzhľadom na skutočnosť, že v zastavujúcej časti je uznesenie súdu prvého stupňa právoplatné, je potrebné tento stav rešpektovať napriek tomu, že súd prvého stupňa po námietke nepríпустnosti vstupu vedľajšieho účastníka zo strany navrhovateľa o príпустnosti jeho vstupu nerozhodoval.

Odvolací súd preto v rozsahu odvolacích námietok vedľajšieho účastníka preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku o trovách konania a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil trovy konania vedľajšieho účastníka za neúčelne vynaložené. Na doplnenie uvádza, že napriek principiálne nepopierateľnému nároku vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, nemožno o tejto otázke rozhodnúť bez aplikácie aj ďalších zákonných princípov a podmienok priznania náhrady trov. Jednou z týchto podmienok je, aby trovy, ktorých náhrady sa účastník (aj vedľajší účastník) domáha, boli vynaložené účelne a hospodárne. V danom prípade okrem oznámenia vstupu do konania vedľajší účastník neurobil žiaden úkon v prospech odporcu a právny zástupca, ktorý v mene vedľajšieho účastníka tento vstup súdu oznámil, reálne ešte ani nemohol prevziať zastupovanie v tomto konaní, keďže ako sám uviedol, s vecou ešte nebol oboznámený, pretože v podaní, ktorým oznamoval vstup do konania žiadal aj o zaslanie návrhu na začatie konania s prílohami. Odvolací súd dáva za pravdu odvolateľovi, že prevzatie veci a príprava zastupovania v konaní je dôležitý úkon, ale za predpokladu, že tento úkon reálne zahŕňa oboznámenie sa právneho zástupcu s právnym problémom klienta, urobí analýzu jeho postavenia z hľadiska úspechu v konaní a zrealizuje poradu s klientom. V danom prípade takáto situácia bez akýchkoľvek pochyb vzhľadom na vyššie uvedené nenastala. Z týchto dôvodov sú pochybnosti súdu, či vedľajšiemu účastníkovi vôbec vznikli nejaké trovy v spojení s právnym zastúpením v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z.. Ak by mu aj trovy vznikli, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že by nešlo o účelne vynaložené trovy.

Kritérium účelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia vychádza zo samotného cieľa právneho zastúpenia, teda snahy právneho zástupcu o čo možno najefektívnejšie uplatňovanie alebo bránenie práva na súde, s cieľom využiť všetky zákonné (hmotnoprávne ako aj procesné) možnosti na obranu záujmov klienta. Aby bolo možné konštatovať účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia, je potrebné vychádzať aj z osoby samotného účastníka konania a posúdiť, či skutočnosť, že sa účastník konania nechal v konaní zastúpiť má pre neho význam z hľadiska zlepšenia jeho možností chrániť svoje práva a záujmy na súde (v danom prípade chrániť záujmy odporcu). Ak totiž účastník konania, a v tomto prípade sa to týka právnickej osoby, disponuje dostatočnými materiálno-technickými predpokladmi a najmä personálnym substrátom, na základe ktorého môže svoje práva plnohodnotne a erudovane uplatňovať a brániť aj sám, javí sa ako nadbytočné nechať sa zastúpiť právnym zástupcom. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 78/03 v súvislosti s rozhodnutím o nepriznaní náhrady trov právneho zastúpenia vyplýva, že súd iba uplatňuje zákonom daný priestor pre uváženie účelnosti trov konania a nezasahuje do podstaty a zmyslu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Nemožno preto zamieňať ústavné právo účastníka konania na právnu pomoc v konaní pred súdom a nepriznanie náhrady trov konania z dôvodu ich neúčelnosti. Možnosť nechať sa zastúpiť v konaní a zároveň povinnosť súdu toto zastúpenie akceptovať predstavuje vyjadrenie zásady rovnosti zbraní, avšak nepriznanie náhrady trov za toto zastúpenie predstavuje rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, čo je vo výlučnej kompetencii súdu. V tejto súvislosti

je potrebné zdôrazniť, že minimálne základné posúdenie podstatných otázok, vrátane premlčania, by malo združenie zvládnuť aj samo, nakoľko v opačnom prípade môžu vzniknúť pochybnosti o samotnej opodstatnenosti jeho existencie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje napadnuté uznesenie v časti výroku o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za vecne správne, a preto ho v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný,

však žiadne trovy nevznikli, a preto mu ich náhrada nebola priznaná. Z toho istého dôvodu odvolací súd neskúmal, či nie sú splnené podmienky pre prípadnú aplikáciu ust. § 150 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.